

PREMIS PLOMA DE FERRO 2018

narracions guanyadores de la categoria juvenil

IES CAPDEPERA

Ho organitza

Ajuntament de Capdepera

i.e.s. Capdepera

Hi col·laboren

El jurat d'aquesta edició va estar format per **Pau Arévalo Domínguez i
Maria Pocoví Massanet**.
S'hi presentaren un total de **120 narracions**.

ÍNDIX

50 CÈNTIMS p. 4

Mario Heredia, 2n d'ESO

LA VIDA DEL MUSTANG..... p. 5

Toni Martorell, 4t ESO B

EL MISTERI DE *LAS MENINAS* p. 8

Nahia Pfoertzsch Jungitu, 4t ESO B

50 CÈNTIMS

Mario Heredia, 2n d'ESO

Fa uns temps, quan jo era jove (devia tenir més o manco uns 20 anys), me varen contratar a un petit bar-restaurant. Record que el local es deia "La selva negra". Estava just devora la mar, i a l'estiu, aquí a Mallorca, hi ha molts d'estrangers. Tots els dematins jo m'aixecava a les sis. M'aixecava tan prest perquè havia d'obrir les portes de l'establiment. Record que sempre que estava de camí veia un petit nin, que segurament no devia tenir més de deu anys. M'estranyava que un nin tan petit hagués d'aixecar-se tan prest per anar a escola, però després sempre pensava que a *lo* millor havia d'anar a una altra banda abans que fos l'hora d'entrar.

Sempre que arribava ja hi havia gent esperant a que obrís. La gent que esperava eren treballadors que, com jo, havien d'aixecar-se molt prest per anar a fer feina o eren estrangers que aprofitaven el dematí per anar a veure les escultures i monuments de l'illa.

Un dia, mentre jo netejava les taules perquè els clients poguessin dinar, va aparèixer aquell nin que veia tots els dematins. En aquell moment em vaig adonar que el nin no anava a escola. Pareixia molt pobre: la seva roba estava molt espenyada i bruta, les seves sabates estaven foradades i descosides, i el seu rostre pareixia estar tacat per taques d'oli de cotxe. Va seure a una de les taules de defora. Jo el vaig atendre i em va dir:

—Bon dia! Quant val el "bocata" de pernil dolç amb formatge?

—Tres euros —vaig dir jo.

—I el "bocata" només de pernil? —va dir ell contant les seves monedes.

—Dos euros cinquanta —li vaig tornar a contestar, fixant-me que ja hi havia gent esperant per rebre la seva taula.

Va elegir el "bocata" només de pernil dolç. Li vaig servir el seu plat i en acabar-se'l se'n va anar deixant allà *lo* que havia de pagar. Quan vaig anar a arraconar-ho tot vaig veure *algo* que em va deixar bocabadat. Sobre la taula va deixar escrita una frase, "sa propina" i just devora havia deixat cinquanta cèntims.

LA VIDA DEL MUSTANG

Toni Martorell, 4t ESO B

Eren tan sols un parell d'esborralls, com qualsevol dels altres que hi havia escampats per damunt la taula. Podien parèixer quatre retxes fora cap tipus d'importància, però el que ningú sabia era que aquell conjunt de traços més endavant es convertirien en un dels automòbils més emblemàtics de tots els temps.

Fou el 17 d'abril de 1964 quan es va presentar oficialment a la fira mundial de Nova York l'imponent i innovador Ford Mustang, cotxe que es convertiria en un èxit de vendes. Dels milers d'exemplars que es van fabricar, Michael, un jove d'estatus mitjà que havia estat estalviant durant molt de temps, va fer-se amb el preuat vehicle: Un Ford Mustang del 64 descapotat. Lluïa d'un color vermell metalitzat tan intens com el de la sang. La part posterior, tan característica, amb els tres focus a cada costat i el lluent cavall platejat al morro, foren els detalls que acabaren d'enamorar a Michael.

L'arribada del vehicle al seu propietari no fou cosa d'una estona. De fet, resultà un transport un tant complicat i llarg. La seu de la casa d'automòbils era a Dearborn, als suburbis de Detroit, mentre que Michael vivia a Califòrnia, just a l'altra banda dels Estats Units.

El viatge del cotxe va començar en l'entrada d'un gran contenidor que anava enganxat a un enorme i sorollós camió. El viatge havia de ser d'un parell de dies, que resultarien avorrits i pesats per al Mustang.

Duien mig dia de viatge quan el cotxe va veure la llum exterior. No era degut a l'arribada al destí, sinó que el camió va ser registrat per un parell de policies, cosa que va incomodar el vehicle, ja que trobava que no estava bé que violassin la seva intimitat fora permís, però mirant la part positiva havia pogut observar durant una estona el món exterior. Per sorpresa per al cotxe, havia estat acompanyat durant tot aquell temps per un carregament de droga. Això va fer que el canviassin de camió, notícia que va alegrar el vehicle, ja que no li acabava d'agradar l'anterior transportista; a més, aquest nou allotjament comptava amb unes petites finestres que permetien la visibilitat del paisatge des de l'interior. Dins aquell nou transport va veure que passava per tots els estats, des de l'est a l'oest del continent. Alguns dels que recordava eren Chicago, Nebraska i Colorado.

Després de tres dies d'avorrit i cansat trajecte varen arribar a Los Ángeles, el seu destí; per fi Michael coneixeria el seu esperat Ford Mustang.

Va ser un dilluns al matí quan el propietari del cotxe va anar a cercar-lo al concessionari de la ciutat. Es podia notar la felicitat que hi havia a l'ambient: Michael pareixia un nin petit amb una jogueta nova acabada d'obrir. Per al cotxe l'esdeveniment també va ser prou emocionant. A la fi coneixia el seu propietari. Fins i tot pareixia que anava a plorar per l'eixugaparabrises. Com era d'esperar, Michael va tractar el Mustang com si fos el seu fill. Es notava que era un amant del món del motor. Tots dos plegats van recórrer tots els Estats units de nord a sud i d'est a oest; feien una parella de conductor i vehicle perfecta.

Va passar el temps i, com tot, la relació es va acabar. Michael, després de passar 10 anys amb el Mustang, va voler innovar el seu garatge amb un altre "*muscle car*", un potent Chevrolet Camaro. Aleshores el Mustang va passar a mans d'un nou propietari que vivia a San Francisco. Per tant, el viatge aquest cop no va ser tan llarg. El va "disfrutar" més també, perquè aquest pic ell era el mitjà de transport i podia gaudir de les carreteres i el paisatge. Un pic arribat al destí Michael es va acomiadar del Ford i el va entregar al nou conductor, un home d'uns vint-i-pocs anys. El jove no semblava ser molt experimentat en el món de la conducció, cosa que no va fer massa gràcia al Mustang, ja que imaginava que així hi hauria una major probabilitat de patir un accident. Van passar set anys i quatre mesos fora cap tipus de problema; el jove pareixia bon conductor.

Era un diumenge a la matinada. El jove havia anat a una festa a falta de deu minuts per tocar les cinc del matí. Venia de veure la sortida del sol des del cim d'un petit turó i anava conduint per una estreta carretera a uns cinc quilòmetres de ca seva. L'alcohol va ser el seu pitjor enemic aquell vespre, i tota la vida... vida que va perdre al tràgic accident que va patir quan va desviar-se del camí i provocant així la caiguda del vehicle amb el seu amo d'uns 10 metres per avall. El cotxe, sorprenentment, no va quedar esclafat però el conductor no tengué la mateixa sort.

Michael era a ca seua llegint el diari, com feia cada matí, mentre prenia el cafè. Li agradava molt mirar la secció d'anuncis, tot i que mai acostumava a comprar res, però aquell dia va trobar una cosa diferent a l'habitual que va cridar la seva atenció. L'anunci deia: «Es cerca comprador per Ford Mustang del 64, descapotat, de color vermell».

L'anunci tenia adjuntada una fotografia en la qual es podia reconèixer perfectament el Ford que havia comprat Michael feia uns 17 anys. En veure el que havia passat al cotxe es va entristir molt. Aleshores, després d'haver-ho pensat detingudament, va decidir contactar amb el venedor. Era el propietari d'un desballestament que no volia el cotxe, ja que encara funcionava. El preu era més o menys assequible, així que va decidir realitzar la compra. Un cop el va tenir amb ell va haver de fer-li un parell de reparacions, però va estar content d'haver-se retrobat amb el seu antic company de viatges.

Va ser així com van seguir la seva història junts, això sí, acompanyats pel Chevrolet.

EL MISTERI DE LAS MENINAS

Nahia Pfoertzsch Jungitu, 4t ESO B

La familia de Felipe IV, més conegut com *Las Meninas*, és un quadre pintat pel pintor del Segle d'Or Diego Velázquez, l'any 1656, fet pel qual pertany a l'època del Barroc. Actualment està ubicat al Museu del Prado, Madrid. És un quadre que a més d'un ha tornat boig per ser un quadre misteriós i avui en dia cap dels suposats misteris han sigut descoberts.

Aquell dia em trobava de nou mirant aquell sorprenent quadre darrere la cinta vermella, l'únic obstacle que em separava de l'obra d'art des de feia desset anys. Els meus ulls negres no podien fer més que dirigir-se cap a l'home del fons del quadre, el guardadames sense nom, el qual mirava directament cap a l'espectador, que en aquest cas era jo. Encara que no fos l'únic mirant cap aquella direcció, va ser el que més em cridava l'atenció pel misteri existent sobre ell. N'hi ha que diuen que és Diego Ruiz de Azcona, guardadames de la reina, qui va fer de testimoni en el testament d'Isabel de Velasco. Però jo no n'estava tan segura. Si de veres era ell, llavors per què Velázquez el va pintar tan borrós? O potser... qualcú l'havia afegit anys després de que el quadre fos pintat per l'autor original. I en això estava pensant jo quan els meus pensaments van ser interromputs per la veu del meu pare, que em cridava l'atenció:

—Iris, un altre pic t'has quedat mirant el quadre bocabadada? —els meus cabells negres amb puntes blau turquesa es varen girar juntament amb el meu cos de color porcellana, per mirar cap on era el meu pare.

—Sí..., em pareix que sí —la mirada del meu pare es va dirigir lentament cap a la pintura.

—Des de ben petita que ho fas. I no m'estranya. És un quadre impressionant... I ben curiós... com tu —llavors em va mirar novament.

—Hauries de ser a ca nostra, estudiant. ¿Per què no te'n vas ja i així estudies el tema de "mates", que ja m'ha dit la profe que no et va gaire bé? —vaig bufar, davant

aquell comentari al meu parer innecessari.

—Està bé, ja hi vaig... —però has de tornar prest, que no vull cremar la cuina fent el sopar una vegada més.

Mon pare va riure i tornà a la seva feina. Mentrestant jo feia mitja volta i sortia del museu cap a ca meva. Tenia molta fam i la panxa ho podia confirmar en aquell precís instant. Pel camí, em vaig anar menjant encara més el cap pensant en l'obra, que jo duia investigant feia un parell d'anys. Ja la coneixia des de ben petita, doncs la contemplava cada vegada que acompanyava el pare a la feina, o quan la mare encara era viva i m'hi acompanyava quan estava trista. Durant la resta del camí, vaig deixar que la música del meu mòbil m'impregnàs el cap, embullat per teories conspiratòries.

Eren les deu i mitja quan el pare va tornar de la feina. Jo havia aprofitat aquelles hores per continuar el meu bloc de dibuix, en el qual m'agradava intentar plasmar les idees de quadres famosos al meu estil propi. I una hora més tard, la veu del pare va ressonar per les parets:

—Iris! El menjar està servit! —vaig baixar tan ràpid com vaig poder i a cada passa que donava, la fam creixia i creixia perquè ensumava l'aroma del sopar pujant per les escales. La nit va acabar dues hores més tard, quan em vaig decidir per deixar-me caure damunt el llit i tancar els ulls per anar descansada a l'institut l'endemà.

—Física i Química... —parlava tota sola, mentre treia els llibres corresponents a l'assignatura. Com que no els trobava, vaig intentar divagar amb la mà fins al fons de la motxilla i palpar-ne l'interior, però no hi havia rastre del llibre de Física i Química. Llavors...

—Mira, està desesperada... Quina idiota —vaig poder escoltar que deien les veus de les meves companyes de classe, les quals em miraven amb cara d'oi. Vaig dirigir la mirada cap a la seva direcció, retornant el sentiment multiplicat per vint. Llavors els ulls es dirigiren cap als fons, que contenia el meu llibre de Física i Química, juntament amb els mocadors i diferents papers que vés a saber de què eren. Em vaig aixecar, em vaig apropar als fons i amb menyspreu les meves mans agafaren el que era meu. El llibre no pareixia haver tingut contacte amb cap residu inesperat, únicament amb qualche paper no gaire tacat.

—Pareix que na Iris ha trobat el camí a ca seva —les vaig mirar tranquil·lament i vaig somriure'ls sarcàsticament.

—Gràcies, però no pensava moure'm a viure a ca teva —vaig pensar. No tenia el

valor suficient per dir-los res. Únicament vaig tornar al meu seient.

La resta de les hores a l'institut van transcórrer amb normalitat, com cada dia. Gent que se'n reia de mi, professors perdent la paciència amb altres alumnes... Llavors va sonar el timbre, marcant el fi de les classes, el que també es podia traduir com 'tornau a ca vostra, que ja començau a empenyar'. Vaig agafar la motxilla i vaig iniciar el camí de tornada cap a ca nostra. Els auriculars desenvolupaven la seva funció, allunyar-me del món que m'envoltava. I així va ser fins que vaig arribar a ca meva.

—Ja som aquí! —vaig enunciar a tot pulmó. Era estrany, però no hi havia ningú a l'habitatge. Potser el pare havia anat a la feina un altre cop. Aleshores vaig decidir confirmar les sospites pel meu compte i, d'aquesta manera, també podria donar de nou un cop d'ull al quadre. Però quan vaig arribar, no m'ho podia creure. El museu estava ple d'ambulàncies, cotxes de bombers i policia. Què coi havia passat per a que hi hagués tot allò a l'entrada? El pare estava bé? Aquelles preguntes m'obligaven a anar-hi d'immediat, esquivant les cintes de la policia i entrant corrents a l'edifici emblemàtic, edifici que havia sigut víctima d'un incendi i un assassinat. No estava entenent res. Havia de trobar ràpid el pare, cosa que no em va costar gaire... Al fons hi havia un grup de gent al voltant d'un espai ample a simple vista. Quan m'hi vaig atracar, ho vaig veure. Era un cadàver. Era el cos del meu pare sense vida. Just davant del quadre de *Las Meninas*, el qual, per cert, tenia una taca al damunt en forma de creu. Després d'unes hores, els policies em varen dur a casa. Allò havia sigut molt ràpid.

Ara estava tota sola completament, no tenia més família ni amics. Què podia fer ara? Prest compliria devuit anys i podria viure sola legalment però... no creia que pogués fer-ho. Els meus sentiments estaven embullats, la recent mort del meu pare m'havia impactat però per qualche estranya raó no plorava, no era capaç. Llavors vaig pensar en el quadre i la interessant marca que, probablement, havia fet el culpable d'aquell desastre i la mort del meu pare. No podia deixar les coses d'aquella manera. Aleshores vaig agafar la meva jaqueta i em vaig cobrir la cara amb una màscara negra. Just després em vaig dirigir novament al museu.

Encara estava tot plagat de cotxes, però com que era més de nit, només hi havia policies de guàrdia, dels quals, cal afegir, més d'un estava dormit. Potser per aquesta raó va ser molt fàcil entrar en el museu. La policia no havia començat la investigació; tot estava igual que a la tarda, feia ja unes hores, i no em pareixia bé la idea de que no estiguessin investigant qui havia matat mon pare. Però no va ser l'únic... i vaig comprendre la raó de per què mon pare estava en un segon pla en aquest cas. Una altra

víctima es trobava vora ell: era el director del museu.

—No t'apropis a ell —just quan vaig intentar apropar-me a l'altra víctima, una figura femenina va aparèixer per la finestra. Vaig reconèixer-la d'haver vist aquella persona pel museu varies vegades. Era Noor, la filla del director, també assassinat aquell dia. Poc després de parlar amb ella, vaig descobrir que tenia el mateix objectiu que jo, saber qui havia estat el culpable.

—Tens qualche pista al respecte que ens pugui ajudar? —vaig demanar.

—No crec que la creu sigui per diversió i res més.

—Creia que era l'única persona que ho pensava —vaig dirigir la mirada cap al quadre, on la creu marcava just el guardadames no identificat. Curiosament, també n'hi havia una a la Creu de Santiago de Velázquez. Sorpresa, vaig mirar la creu, i era veritat. Vaig treure un quadern de la meva motxilla i vaig començar a apuntar-ho tot.

—Has pensat en qualche cosa?

—La creu damunt de Velázquez és més petita que la del guardadames a la dreta; potser és a propòsit per portar els detectius de la policia cap a una pista equivocada. I, curiosament, la Creu de Santiago és un dels misteris del quadre present —vaig començar a explicar les meves idees—. El quadre va ser finalitzat l'any 1656 però... Velázquez no va aconseguir l'emblema fins l'any 1658 i, poc després, va morir. Diuen que la creu va ser pintada damunt el quadre original per una altra persona. A més, aquesta creu li va ser atorgada al Convent Corpus Christi. Potser és una bona idea anar allà. Just després vaig mirar al meu costat, on hi havia un banc amb una fotografia del monument a Felip IV, amb un cercle al seu voltant.

—I això? —li vaig mostrar.

—Una altra pista relacionada amb aquest quadre. Seria una bona idea anar-la a veure. Al final, vàrem decidir separar-nos, per si de cas. Jo vaig anar al Convent i Noor va anar al monument a Felip IV, el qual havia estat dissenyat per Velázquez i amb totes les paperetes de ser una de les primeres pistes a la qual es dirigiria la policia, però qualche cosa em deia que aquell camí seria el més llarg de tots.

El convent era un edifici antic, construït el 1615 per Miguel de Soria. Pertanyia a l'orde de monges Jerònimes i s'ubica a la denominada zona Madrid dels Àustries. Les parets són d'un color roig cridaner i enmig hi havia un pati gris que quan plovia es tornava completament negre. Als extrems del pati hi havia arbres de fulla caduca. Com que era de nit no hi havia un ànima en aquell lloc i podia observar tranquil·lament al voltant. Una vegada dins, una de les raons per les quals aquell convent era tan famós em va cridar

l'atenció, *El torno*. És una porta regular per la qual els visitants són atesos per una de les germanes del convent, però sense poder veure-la. En aquella ocasió, no era una veu d'una dona que podria ser imaginada com una germana d'aquell convent de clausura, sinó una veu més jove.

—Pensava que no arribaries, em deia —vaig obrir ràpidament la porta del *torno* però era inútil, no era capaç de veure res.

—El teu pare s'hi va ficar pel mig, no era l'objectiu principal. Però... si vols seguir amb això... —el *torno* va començar a girar i en ell hi havia un dietari antic, el qual vaig agafar per veure'l més a prop.

—Pots continuar amb això, però hauràs de fer-ho sense ajuda de la policia. Sé que n'ets capaç..., Iris —vaig obrir els ulls en escoltar el meu nom. Aquella persona em coneixia? Qui podia ser? La meva intriga no feia més que augmentar i les mans van obrir el dietari sense pausa.

—Què...?

El dietari pertanyia a D. Diego Ruiz de Ancona, marmessor testamentari de Velázquez, una de les possibles identitats per al tan misteriós "guardadames sense nom". Explicava el seu dia a dia però hi havia una cosa estranya... Hi faltaven pàgines. La pàgina en la qual s'havia quedat el diari explicava el dia en què el guardadames havia anat al Parc del Retiro. Allò hauria de ser el punt de partida.

De camí al Retiro, vaig anar llegint el dietari i per a la meva sorpresa... explicava com l'amo del llibre havia tingut una aventura amb Mariana d'Àustria, una de les dones de Felip IV i mare del següent Rei Carlos II d'Espanya. Llavors les meves sospites varen començar a créixer. Havia sigut en Carlos II un rei bastard? Havia de trobar les pàgines que faltaven quan abans millor.

Ja arribada al parc, el qual de nit feia una petita sensació de por i de misteri, vaig pensar en anar als principals monuments: l'Àngel caigut, el monument a Alfons XII, la porta d'Alcalà... Però res. Em vaig aturar un moment a pensar. Carles II, Felip IV, Velázquez... Velázquez! Al Parc del Retiro hi havia un Palau en honor a Velázquez, construït entre els anys 1881 i 1883. Corrents, em vaig dirigir cap allà, esperant trobar les pàgines que faltaven. Aquell edifici era immens, envoltat per un munt de vegetació, groguenc i amb unes cúpules de color gris com a sostre. L'interior era blanc, tot era molt net i no sabia on anar per iniciar la meva recerca. Vaig decidir tornar a llegir el dietari, i hi vaig trobar un petit i ràpid esbós d'un edifici semblant al palau però... No era possible! Hi havia dos-cents anys de diferència entre el palau i D. Diego Ruiz de Ancona. Igualment,

em vaig dirigir a la part marcada en el dietari, una de les estàtues del Lleó Alat, situada a l'entrada del palau. Em vaig quedar mirant el lleó... però no hi havia res. Vaig bufar i vaig reposar el meu pes damunt l'estàtua. «*Això és impossible. Potser tot això sigui inútil i no ajudi a res per als polítics...*». Aleshores els meus pensaments varen callar quan l'estàtua es va moure. Es va moure! L'estàtua complia la funció de tapadora per a un petit buit dins el repòs. Allí eren... Les pàgines que faltaven. Vaig tenir temps per llegir-les per damunt, mentre em quedava bocabadada: una figura va aparèixer rere meu damunt una motocicleta.

—Gràcies per això!

—Eh? —Era Noor, que em va prendre les pàgines de les mans.

—Duia temps cercant això i tu ho has trobat en un moment. Supòs que tens un do per aquestes coses, no?

—Noor... Per què? —ella va fer un mig somriure.

—Perquè m'avorria. M'avorria dins ca meva sense que mon pare apreciés el meu talent per als negocis... Però avui he vist que m'és millor traïr la gent.

—Tu vares...

—Sí, vaig matar aquells dos. Encara que ton pare no era el meu objectiu, sinó mon pare directament, qui va deixar totes aquestes pistes al quadre i al banc. Ton pare únicament va intentar salvar la vida del meu. Fracassant, és clar —aleshores les meves dents, juntament amb les meves mans, es varen prémer, amb ganes de pegar un cop de puny a aquella persona...-. De veres era allò una persona? Per què feia allò? Li vaig demanar quin era el seu objectiu rere tot això.

—No t'has adonat dels bots temporals?

—Bots temporals?

—Vols dir que...

—Sí! Existeix una màquina del temps i està ubicada aquí mateix, a Madrid! Aquestes precioses pàgines que has trobat ho expliquen tot. Gràcies per endavant. Just després va pujar de nou al seu vehicle i se'n va anar.

Ràpidament, el meu cervell va començar a funcionar recordant tot el succeït i vaig aconseguir fer memòria del que posava a les darreres pàgines del dietari. Un nom. Neptú. La font de Neptú.

Vaig aparèixer a la font de Neptú quan vaig poder i allà vaig veure una obertura prop del monument, al carrer. No tenia por i hi vaig entrar. S'hi podien escoltar unes veus al fons:

—Quant pot costar això?

—Com pots pensar a vendre-ho? Això canvia la historia del món! Podem ser els amos absoluts de tot!

Una de les veus era de Noor, ho podia saber, i l'altra també era una veu femenina, igual que la del convent. Em vaig inclinar un poc per veure les criminals. La persona que m'havia donat el dietari era una de les noies que havia botat el meu llibre de Física i Química als fons aquell dematí, na Nyxl. Na Noor sostenia a les seves mans la denominada màquina del temps, petita i amb forma de cub vermell, amb una palanca al costat i una petita cúpula de cristall.

Na Nyxl va parlar: —Noor, això no em pareix bona idea... Na Iris no es mereix això i molt manco després del que li hem fet mitjançant el curs...

—Ara et preocupa això, Nyxl? De debò?

—Jo... —na Noor va impedir que na Nyxl digués res més i va cobrir els llavis de la contrària amb els seus.

—Serem les reines del món. Les dues.

Aleshores la meua mirada es va tornar agressiva i vaig sortir del meu amagatall.

—Hauríeu de rompre aquella merda. Només fareu mal al món amb la vostra ambició.

—Estàs boja? Això és el millor! Podrem recrear el món com nosaltres vulguem i tot serà millor!

—T'equivoques.

—Doncs me l'hauràs de prendre —digué Noor, amenaçant.

Em vaig llançar cap a ella, de manera que vaig aconseguir tocar amb els dits la misteriosa màquina del temps que amagava D. Diego Ruiz de Ancona. Però va esquivar el meu cop de puny.

—Massa lenta!

Després d'aquella exclamació una cosa em va colpejar la cama, fent que caigués de cul al terra i ella tingués l'oportunitat per donar-me un cop de puny per deixar-me k.o. Però na Nyxl la va agafar pel darrere i jo vaig aprofitar per agafar la màquina.

—Això acaba aquí! —vaig fer impactar la màquina del temps amb el terra, de tal manera que una llum blanca va il·luminar el subsol i després tot va quedar negre.

—Iris! —una veu va fer que els ulls se m'obrissin de sobte i em trobàs amb el

sostre de la meva habitació. La porta es va obrir ràpidament i el pare va aparèixer amb el berenar. —Arribaràs tard, estimada.

Els ulls varen començar a plorar en veure viu de nou el meu pare, però ell no entenia res del que estava passant en aquella habitació.

El meu pupitre era el mateix; la meva classe, igual... Ningú sabia res del que havia passat? Na Rosè es va apropar per empenyar-me.

—Oi, Iris?

—No vull escoltar-te ara mateix, Rosè —ella va agafar la meva motxilla i jo em vaig sobresaltar davant aquella acció.

—Rosè —la veu de Nyxl va aparèixer de fons—, deixa-la en pau, vols? —na Nyxl em va mirar agafant la meva motxilla de les mans de na Rosè i va somriure.

Supòs que no era l'única que se'n recordava d'allò que pareixia que hagués estat alguna més que un simple somni...